

Editörden

Editorial

Kültür Politikası Yoksunluğu

Lack of Cultural Policy

Yeni bir yılın ilk sayısı ile karşınızdayız. 1998 yılının ülkemiz ve mesleğimiz adına hangi gelişmelere sahne olacağını hep birlikte görüp, yaşayacağız. Ancak, yeni hükümetin kuruluşundan bu yana geçen 8-9 aylık sürede yaşadıklarımız bundan sonra yaşayacaklarımızın da yönünü belirleyecek iki gerçeği bir kez daha ortaya koymuştur. Bunlardan ilki, Türkiye'nin 2000 yılına toplumu ileriye götürecek nitelikte, çağdaş bir kültür politikası olmadan girmekte ısrar etmesidir. Bu politika yoksunluğunun toplumumuzdaki her bir bireyin kültürel gelişimine yansıyan olumsuz etkisi bir yana, mesleğimiz adına bizi kaygılandıran, umutsuzluk yaratan pek çok gelişmenin (belki de gelişmemenin) kaynağı olması çok önemlidir. Bir başka deyişle, Türkiye'nin çağdaş bir kültür politikası olmadığı sürece, karar verici ve yürütücülerin yaklaşımlarına, algılama ve çözüm üretme düzeylerine, politik düşüncelerine bağlı bir kültürel yapıda kütüphanelerin ve kütüphanecilerin gelişme şansının olduğunu söylemek güçtür. Kanımızca, Türkiye'de yıllardır tartışılan kütüphanelere ilişkin olumsuz tablonun temel nedenini bütçede, personelde, binada, dermede arama kolaylığını artık bırakmak durumundayız. Bu ülkede hiç bir yöneticinin bilinçli olarak kütüphanelere karşı olduğu onları geriletmeye çalıştığı söylenemez. Ancak bu kişiler her dönemde değişen kültür anlayışının uygulayıcılarıdır.

Yani her kültür anlayışının, ki bu anlayışlar genelde sığ politik kaygılardan beslenir, kütüphanelere ve kütüphanecilere yansımaları söz konusu olan.

Soruna bu çerçeveden bakınca, Kültür Bakanlığı'nda üst düzey yöneticilere kütüphanecilerin gelmesinin mesleğimiz adına gelişmelere neden olmamasını çok da yadırgamamak gerekir. İşte, geçen 8-9 aylık dönem bize bir de bunu göstermiştir. Kültür politikası yoksunluğuna kişisel çatışmaların eklenmesi sorunları iyice içinden çıkılmaz hale getirmekte ve örneğin, Kütüphaneler Genel Müdürünün, yardımcılarının ya da daire başkanları ile

şube müdürlerinin kutuphaneci olması gerektiği “doğrusu”nu tartışılır kılmaktadır.

Kısaca söylemek gerekirse, mesleğimiz adına, oldukça verimsiz bir 8-9 ay geçirilmiştir. Önümüzdeki dönemin verimli olacağına yönelik işaretler de yoktur.

Bir önceki sayımızda yazdık: Şans, aynı zamanda bir büyük sorumluluktur. Şansımızı iyi kullanmak zorundayız.

Bu yılki Kütüphane Haftası'nın temasının “Türkiye’de Kültür Politikası ve Kütüphaneler” olması bize göre oldukça anlamlı ve doğrudur. Ancak, bu temanın ne kadar işlevsel olacağı, neleri ne kadar değiştirebileceği ayrı bir sorundur. Hep birlikte göreceğiz.

Bu sayımızda, “Bilgi Kurumlarında Toplam Kalite Yönetimi ve Verimlilik” adlı makalesi ile Doç. Dr. Ayşe Üstün, son yıllarda sıkça ele alınan “Toplam Kalite Yönetimi” kavramını bilgi merkezlerine yönelik olarak inceleyerek, kalite yönetimi-bilgi hizmetleri-verimlilik ilişkilerini incelemektedir.

Dr. Özlem Gökkurt, enformetrik bir çalışmanın kütüphanecilik alanında güzel bir uygulamasını ortaya koymaktadır.

Benzer özgünlükte bir yaklaşımı Dr. Oya Gürdal “Tekstil Endüstrisinin Enformasyon Gereksinimleri: Metodolojik Yaklaşım” adlı makalesi ile sunmaktadır.

Yrd. Doç. Dr. Doğan Atılğan yeni bir bin yıla girerken Türkiye’deki kütüphanelere ilişkin genel bir değerlendirme yapmaktadır.

Bu sayıda “Okuyucu Mektupları-Görüşler” köşemiz oldukça zengin. Özellikle, uygulamacılarımızdan gelen yazılar bizi sevindirmektedir. Katkılarını sürdürmelerini diliyoruz.

“Tanıtım Eleştirisi” ve “Haberler” köşeleri yine bildiğimiz içerikte.

Yeni sayıda, “kültür” de buluşmak dileğiyle.

Bülent Yılmaz

Editör